

Arrest

nr. 174 247 van 6 september 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 19 april 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE VOS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Irakees staatsburger, geboren op X. U bent geboren in Bagdad en bent een soennitische moslima van Arabische origine. U trouwde in 2007 met uw man, (T.S.M.A.-G.), een sjitische moslim. U woonde na uw huwelijk samen met uw schoonouders, uw man en uw twee kinderen in de Mujama al Salhiyah wijk in Bagdad. De laatste drie maanden voor uw vertrek woonde u echter bij uw eigen ouders in de Al Dora wijk in Bagdad.

Uw man werkte van 2003 tot 2012 samen met het Amerikaanse leger. Na een uit de hand gelopen discussie waarbij uw man gewond raakte aan zijn hand, besloot uw man te stoppen daar te werken en stapte hij mee in de elektronicazaak van zijn vader.

Enkele dagen voor uw vertrek werd uw man in de elektronicazaak bedreigd door leden van de sjjiitische militie Asa'ib Ahl AlHaqq (AAH). Zij wilden dat hij zich bij hun zou aansluiten. Uw man vroeg een week bedenktijd en hierop beslisten jullie Irak te verlaten.

Op 10 augustus 2016 verliet u samen met uw man en uw kinderen Irak. Via Turkije en Griekenland bereikten jullie Europa. Jullie kwamen aan in België op 7 september 2015. Jullie vroegen asiel aan op 8 september 2015.

Na jullie vertrek hadden uw familie en uw schoonfamilie nog verschillende keren contact. Uw familie dacht echter dat u en uw kinderen nog zouden terugkeren. Toen ze erachter kwamen dat jullie niet van plan waren om terug te keren naar Irak, bezochten ze uw schoonouders en dreigden ze ermee om zowel u als uw man te vermoorden. Ook uw schoonvader vertelde dat de stam van uw man dreigde uw man te vermoorden aangezien hij niet naar hun advies had geluisterd.

Ter staving van jullie asielaanvraag legden jullie volgende documenten voor: uw woonstkaart, het rijbewijs van uw echtgenoot, uw rantsoenkaart, uw paspoort, de paspoorten van uw echtgenoot en uw kinderen, uw identiteitskaart, de identiteitskaarten van uw echtgenoot en kinderen, uw nationaliteitsbewijs, het nationaliteitsbewijs van uw echtgenoot en uw oudste zoon, uw verkiezingskaart, de diploma's van uzelf en uw man, een Amerikaans en een Irakees medisch attest, een attest van tewerkstelling uitgereikt door het departement van defensie van het Amerikaanse leger, 8 badges in verband met het werk van uw man, een visitekaartje en een kaartje met een gebed eveneens in verband met het werk van uw man, een dreigbrief van AAH, verschillende reisdocumenten, een attest van uw vrijwilligerswerk en een kaart van het opvangcentrum van het Rode Kruis.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag beroept op de feiten die ook uw man (T.S.M.A.G.) (O.V.8.119.775) inroept (CGVS II p. 3). In het kader van de asielaanvraag van uw man ging het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen over tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van het subsidiaire beschermingsstatuut. Bijgevolg kan ook voor u eenzelfde beslissing genomen worden.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing aangaande de asielaanvraag van uw man genomen is, dient verwezen te worden naar de motivering van de beslissing in zijn hoofde:

"Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het CGVS besloten dat u niet in aanmerking komt voor het bekomen van de vluchtelingenstatus noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. U maakt niet aannemelijk dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren of er een reëel risico op ernstige schade loopt. U beroept zich op dreigementen die u ontving van uw collega's op uw werk omwille van uw mening over het terugtrekken van de Amerikaanse soldaten uit Irak.

U beroept zich eveneens op dreigementen die u ontving van AAH omwille van het feit dat zij u wilden rekruteren en op dreigementen die u ontving van uw familie en uw schoonfamilie omwille van uw huwelijk met een soennitische vrouw.

De door u geschetste gang van zaken en aangehaalde incidenten zijn niet geloofwaardig noch overtuigend.

Ten eerste haalde u aan dat u problemen had op uw werk omwille van een discussie met een collega over het terugtrekken van de Amerikaanse soldaten uit Irak. U werd hierbij in de hand geschoten (CGVS I p. 9). Dit voorval vond plaats in 2011. Na dit incident kreeg u wel uw loon uitbetaald, maar werd u telkens naar huis gestuurd om zogenaamd te rusten. Aangezien u eveneens beledigd werd door collega's, vermoedde u dat u niet meer gewild was op uw werk (CGVS I p. 12). U stopte met uw werk voor de cel terrorismebestrijding in 2012 en ging bij uw vader werken in diens elektronicazaak (CGVS I p. 7). U verklaarde echter zelf dat u geen problemen meer hebt gehad omwille van uw werk nadat u hiermee gestopt was (CGVS I p. 12). U geeft met andere woorden geen concrete aanwijzingen dat deze vrees nog actueel zou zijn. Het feit dat u geen problemen meer hebt ondervonden nadat u met uw werk bent gestopt, wijst er allerminst op dat u bij een eventuele terugkeer gevisieerd zou worden omwille van wat er in 2011 op uw werk gebeurd is.

U verklaarde eveneens dat de sjjiitische militie Asa'ib Ahl AlHaqq u gevraagd zou hebben om u bij hen aan te sluiten of om hen een som geld te betalen. U vreest door hen vermoord te worden indien u hen niet betaalt of niet met hen zou mee vechten (CGVS I p. 11). U stelt ook (CGVS I p. 17) dat deze gedwongen rekrutering niet enkel bij u gebeurde maar ook bij nog andere jonge mannen. De door u afgelegde verklaringen hieromtrent zijn echter tegenstrijdig met de informatie waarover het CGVS beschikt en die werden toegevoegd aan uw administratief dossier. Verscheidene bronnen bevestigen dat de sjjiitische milities zoals Asa'ib Ahl Alhaqq, Kata'ib Hezbollah, de Badr brigade,... enkel werken met vrijwilligers.

Sinds de oproep van ayatollah Sistani is er aan vrijwillige strijdkrachten geen gebrek en er is zelfs zo een grote belangstelling om aan de zijdes van de milities te vechten dat er selectieprocedures werden opgestart en wachtlijsten werden ingevoerd. De milities langs hun kant zijn ook enkel geïnteresseerd om te werken met mensen die erg gemotiveerd zijn, aangezien er veel tijd en middelen in de opleiding van nieuwe rekruten kruipt. Het feit dat u aanhaalt dat Asa'ib Ahl Alhaqq u - en nog andere mannen - zou willen dwingen om met hen mee te vechten, terwijl uit informatie blijkt dat dit geen praktijken zijn waarmee de sjiitische milities zich bezighouden, doet afbreuk aan de algemene geloofwaardigheid van uw relaas.

U verklaarde verder dat u en uw vrouw door zowel uw familie als uw schoonfamilie met de dood werden bedreigd. De verklaringen die u hieromtrent aflegde zijn echter niet overtuigend. Zo lijkt het gedrag van jullie families na jullie vertrek uit Irak niet in overeenstemming met hun eerdere houding tegenover u en uw vrouw vlak voor en na jullie huwelijk. U verklaarde immers dat hoewel uw ouders en uw schoonouders eigenlijk niet akkoord waren met jullie huwelijk, zij jullie evenmin verdrietig wilden zien. Over de verloving en de trouw zelf verklaarde u dat u uw ouders vertelde dat u van deze vrouw hield en dat u graag wilde dat zij om haar hand gingen vragen. Uw ouders vroegen in de buurt meer informatie over deze familie en kwamen te weten dat de zus van uw toekomstige echtgenote lerares én directeur van een school was en daarenboven een goede reputatie had. Uw ouders accepteerden daarom uw vraag om u gelukkig te maken (CGVS I p. 13-14). Daarenboven woonde uw vrouw, na jullie huwelijk tot kort voor uw vertrek, bij u en uw ouders in (CGVS II p. 4). De eerste jaren na uw huwelijk, had u zelf eveneens contact met uw schoonouders. U vertelde dat u na 2009 geen contact meer had met uw schoonfamilie aangezien u daar niet welkom was omwille van het feit dat u sjiïet bent. U voegde echter zelf toe dat een andere reden waarom u uw schoonouders niet meer bezocht was omdat deze in een gevaarlijke buurt woonden en u schrik had dat er ontdekt zou worden dat u samen met de Amerikanen werkte (CGVS I p. 14). Daarenboven verklaarde u dat u voor uw vertrek nooit bedreigingen heeft ontvangen van uw schoonfamilie. Deze feiten, nl. dat het voor jullie mogelijk was om in de Irakese context van 2007 - i.e. de periode waarin het sektarisch geweld in Bagdad erg oplaaide - met elkaar te trouwen, dat jullie ouders hoewel ze niet akkoord waren met jullie huwelijk toch toestemden, dat u de eerste jaren na uw huwelijk wel contact had met uw schoonfamilie en uw vrouw tot en met 2015 bij u inwoonde, en dat u beweerde voor uw vertrek geen bedreigingen van uw schoonfamilie te hebben ontvangen, maken het weinig waarschijnlijk dat de houding van zowel uw familie als uw schoonfamilie na jullie vertrek zo erg zou verschillen met hun initiële houding, die ze hadden in het begin van uw relatie. Wanneer u gevraagd werd hoe het kwam dat uw ouders en schoonouders hun mening over jullie relatie bijstelden antwoordde u dat dit kwam door het sektarisch geweld en gaf u voorbeelden van de algemene situatie (CGVS I p. 15). Deze verandering in het gedrag van jullie beide families lijkt echter weinig aannemelijk en logisch. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat u als rechtstreekse aanleiding voor uw vertrek de bedreiging aanhaalde die u hebt ontvangen van AAH. De moeilijkheden die jullie hadden met jullie familie zouden een bijkomende factor zijn geweest om te beslissen om weg te gaan (CGVS I p. 11). Het feit dat u de bedreiging die u ontvangen heeft als hoofdrede voor uw vertrek uit Irak aanhaalt, terwijl reeds bewezen is dat verplichte rekrutering door sjiitische milities in Irak zich niet voordoet, doet grote vragen stellen bij de ernst van de familiale problemen die u in Irak kende.

De documenten die jullie voorlegden ter staving van jullie asielaanvraag werpen geen ander licht op voorgaande appreciatie. De paspoorten, identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van zowel u als de rest van uw familie, jullie woonstkaart, jullie rantsoenkaart, uw rijbewijs en de kieskaart van uw echtgenote bewijzen jullie herkomst uit Bagdad, die in deze beslissing niet in twijfel wordt getrokken. De diploma's die jullie voorlegden tonen dat jullie beiden een opleiding hebben genoten. De verschillende documenten die u voorlegde in verband met uw werk, nl. 8 werkbadges, een Irakees en een Amerikaans medisch attest, een attest van tewerkstelling, een visitekaartje en een gebedskaartje bewijzen dat u heeft samen gewerkt met het Amerikaanse leger. Dit wordt in deze beslissing evenmin in twijfel getrokken. De reisdocumenten die jullie voorlegden documenteren jullie reisroute. Het attest van het vrijwilligerswerk van uw vrouw en de kaart van het opvangcentrum van het Rode Kruis die u eveneens voorlegde hebben betrekking tot jullie situatie in België en zijn niet relevant voor de beoordeling van jullie asielaanvraag.

Verder legde u eveneens een dreigbrief van AAH voor, om aan te tonen dat u door hen vervolgd werd omwille van het feit dat u weigerde met hen mee te vechten. Dit document heeft echter onvoldoende bewijskracht voor het aantonen van uw gegronde vrees voor vervolging. Documenten kunnen immers enkel een ondersteunende bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in deze niet het geval is. Daarenboven blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt, dat er een hoge mate van corruptie bestaat in Irak met betrekking tot het verkrijgen van documenten, wat de bewijswaarde van de stukken verder relativeert. Bovendien wordt, zoals reeds hierboven vermeld, geen geloof gehecht aan de verplichte rekrutering door sjiitische milities. Het feit dat deze milities u hieromtrent een dreigbrief zouden sturen is niet geloofwaardig.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen.

De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de provincie Bagdad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster betreft de echtgenote van de heer A.G.T.S.M., wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 187 570.

Verzoekster betwist niet dat zij zich voor haar asielaanvraag beroept op dezelfde feiten als deze die ook haar man inriep in het kader van diens asielaanvraag. In tegendeel beroept zij zich in het onderhavige beroepsverzoekschrift integraal op dezelfde feiten, middelen, argumenten en stukken als deze die door haar echtgenoot werden aangevoerd in het kader van diens beroepsprocedure bij de Raad, gekend onder het voormelde rolnummer.

Ook verweerder beroept zich ten aanzien van verzoekster op dezelfde elementen en argumenten als deze die werden aangevoerd in het kader van de beroepsprocedure van haar echtgenoot.

2.1.2. Inzake het beroep van verzoeksters echtgenoot werd bij arrest nr.174 246 van 6 september 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geoordeeld als volgt:

"2.1.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van "artikel 48/2-3 juncto artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht als beginselen van behoorlijke bestuur".

Hij gaat vooreerst in op het verloop van het gehoor bij het CGVS en betoogt in dit kader:

"Vooreerst wenst verzoeker de omstandigheden van het interview bij verwerende partij te schetsen.

Uit het gehoorverslag (zie administratief dossier) blijkt dat verzoeker talrijke keren werd gevraagd om zijn verklaringen kort en bondig te houden.

Verzoeker werd hierdoor opgejaagd en verward. Hij werd tevens belemmerd in hetgeen hij wilde vertellen.

Nochtans, wanneer het gehoorverslag wordt gelezen, kan niet ingezien worden waarom de verklaringen van verzoeker te uitgebreid of irrelevant zouden zijn. Integendeel blijkt dat elke verklaring van verzoeker kaderde binnen zijn asielrelaas.

Aangezien verwerende partij steeds verwacht van een asielverzoeker om zo duidelijk mogelijk, zo volledig mogelijk, en zo gespecificeerd als mogelijk te antwoorden, siert het verzoeker juist dat hij een uitgebreide verklaring wilde afleggen.

Telkens verzoeker naar een specifieke situatie werd bevraagd, legt hij dit uit vanaf het uitermate beginpunt, zijnde het kenmerkende beginpunt van die situatie voor verzoeker, tot het einde.

Verzoeker werd echter ook onderbroken.

Zo werd gesteld 'dat hij daar dan straks mocht over praten', wanneer hij bij het voorleggen van zijn documenten uitlag gaf over het incident waarbij op hem werd geschoten.

Later in het interview wordt er echter enkel gevraagd 'of er nog iets anders was gebeurd van problemen op zijn werk, behalve het schieten'. Verzoeker mocht dus helemaal zijn verklaring niet afwerken, of verduidelijken.

Op een gegeven ogenblik naar het einde van het gehoor toe, verklaart verwerende partij dan ook 'ik kan uw relaas niet goed volgen'.

Hoe kan het ook anders, nu verzoeker telkenmale onderbroken werd, en gevraagd werd zo kort en bondig mogelijk te vertellen. Het spreekt voor zich dat hierdoor belangrijke elementen verloren gaan uit het relaas van verzoeker.

Daarnaast waren er ook veelvuldige problemen omtrent de vertaling.

Zoals blijkt uit de opmerking van de raadsman van verzoeker, werd heel veel tijd verloren doordat de tolk de vraag veelal niet goed begrepen had, of niet op een bepaald woord gekomen kon komen.

Er bestaat dan ook redelijke twijfel of aan verzoeker wel telkenmale de exacte vraag werd gesteld, zoals verwerende partij ze heeft genoteerd, of dat het antwoord van verzoeker telkenmale wel juist vertaald werd.

In het begin van het gehoor werd bijvoorbeeld veelvuldig het woord 'milities' vertaald, waarna de tolk op een gegeven ogenblik stelde 'heb ik de vorige keer milities gezegd? Ik bedoelde partij.'. Er valt helemaal niet op te maken over welke keer of keren het gaat. Bijgevolg is niet duidelijk wanneer verzoeker dan wel 'milities' of 'partijen' heeft gezegd.

Hoe dan ook, de omstandigheden waarin het verhoor verliep, waren verre van ideaal.

Het komt toe aan verwerende partij om voldoende tijd uit te rekken voor de asielzoeker, opdat deze in alle rust kan voldoen aan zijn verplichten, met name zijn asielrelaas zo duidelijk mogelijk, zo concreet mogelijk, en zo volledig mogelijk, uiteen te zetten.

Er kan verzoeker bezwaarlijk opgelegd worden dat hij zijn relaas wat moet inkorten, omdat verwerende partij te weinig tijd heeft.

Dit getuigt geenszins van een zorgvuldig tewerk gaan."

Vervolgens gaat verzoeker in op de concrete motieven van de bestreden beslissing en doet hij gelden:

"Vooreerst gaat verwerende partij in op het werk dat verzoeker verricht heeft voor het Amerikaanse leger in IRAK.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij niet twijfelt aan de correctheid van de verklaringen van verzoeker omtrent deze tewerkstelling. Verzoeker legt voor de goede orde thans nog bijkomende certificaten van training voor (stuk 3), alsmede foto's van zijn werk met de Amerikanen (stuk 4).

Verwerende partij stelt echter dat verzoeker geen actuele vrees meer zou moeten koesteren voor wat er gebeurd is op het werk van verzoeker – met name verzoeker die beschoten werd.

Dit is onbegrijpelijk.

Verzoeker zal altijd die persoon blijven die gewerkt heeft voor de Amerikanen. Dat verzoeker nu actueel niet meer werkt voor de Amerikanen, doet daar geen afbreuk aan.

Hij zal in de ogen van zowel terreurgroepering Daesh als de (soennitische en sjiiitische) milities in BAGDAD/IRAK altijd een verrader zijn en blijven.

Verzoeker verklaarde tijdens zijn interview ook klaar en duidelijk dat hij naar bepaalde wijken in BAGDAD niet durfde te gaan (zoals de wijk waar zijn schoonouders wonen), omdat er represailles konden genomen worden tegen hem.

Dat verzoeker dergelijke represailles heeft kunnen vermijden, is te danken aan zijn eigen voorzichtigheid, doch helemaal niet aan het feit dat de milities, soennitische tegenstanders, of aanhangers van Daesh, hem links zouden laten liggen.

De vrees wegens de werkzaamheden voor het Amerikaanse leger is dan ook nog steeds actueel, en zal in de huidige context in IRAK actueel blijven.

Verwerende partij heeft hier onvoldoende aandacht aan besteed.

Nochtans, in de eigen documentatie van verwerende partij, blijkt dat de milities de (vroegere) samenwerking met de Amerikanen, afkeuren (CEDOCA, COI FOCUS Irak Rekrutering door Popular Mbilization Units/al-Hashd al-Shaabi, 5 februari 2016, pagina 4; administratief dossier):

“Daarnaast wijzen de sjiiitische milities samenwerking met het Amerikaanse leger af en leidde de beperkte aanwezigheid van Amerikaanse militaire adviseurs in Irak tot spanningen.”

Er kan dus niet ontkend worden dat verzoeker een bepaald profiel heeft, waardoor hij een gegronde reden heeft om te vrezen voor zijn welzijn en leven (alsmede dat van zijn gezin), in IRAK.

Vervolgens gaat verwerende partij in op het relaas van verzoeker omtrent de bedreigingen en dreigbrief van Asa’ib Ahl AlHaqq (AAH), zeggende dat AAH enkel met vrijwilligers zou werken, en niet aan gedwongen rekrutering zou doen, waardoor het relaas van verzoeker ongeloofwaardig zou zijn.

Verwerende partij steunt hier wellicht op de (hierboven reeds aangehaald) COI FOCUS Irak Rekrutering door Popular Mbilization Units/al-Hashd al-Shaabi van 5 februari 2016, van CEDOCA (administratief dossier).

Vooreerst valt in deze COI FOCUS van 5 februari 2016 op in de inleiding dat ‘een volledige beschrijving van de gebruikte rekruteringsmethoden niet het oogmerk vormt van dit rapport’ (pagina 3).

Met andere woorden, het rapport geeft zelf aan niet exhaustief te zijn, en dat er nog andere rekruteringsmethoden bestaan, die niet besproken worden of onderzocht werden.

Daarnaast gaat het rapport over “de milities” in het algemeen, en dus niet enkel over AAH. Nochtans, het feit dat er verschillende milities bestaan, elk met hun eigen naam, toont ook aan dat elk van deze milities zijn eigen werking heeft, en zijn eigen specifieke deel van de bevolking rekruteert/aanvalt.

Waar verwerende partij steeds oordeelt dat een asielzoeker niet kan volstaan met algemene verklaringen, kan verwerende partij zelf bezwaarlijk volstaan met een algemeen rapport over de algemene werking van ‘de milities’.

Vervolgens, zoals reeds opgemerkt, wijzen de sjiiitische milities de samenwerking met het Amerikaanse leger afwijzen (pagina 4). Hier wordt verder in het rapport niet op ingegaan, waardoor het onduidelijk is hoe de milities zich dan gedragen tegenover een profiel zoals dat van verzoeker.

Bovendien is het gezin van verzoeker dan ook nog eens deel sjiiitisch, deels soennitisch.

Verzoeker en zijn gezin maken dus op velerlei manieren een specifieke profiel uit, waartegen de sjiiitische milities gekand zijn.

Er valt helemaal niet uit te sluiten dat zij zich anders gedragen tegenover iemand zoals verzoeker, doordat hij voor de Amerikanen heeft gewerkt, en omdat zijn echtgenote soennit is, en zijn kinderen dus ook beschouwd kunnen worden als soennit.

Het rapport spreekt helemaal niet tegen dat in het geval van verzoeker het wel degelijk aannemelijk is dat hij bedreigd werd door AAH. Er kan niet ingezien worden waarom het ongeloofwaardig is dat zij verzoeker benaderden, nu zij wellicht een concreet standpunt wilden kennen van verzoeker omtrent zijn loyaliteit.

Verwerende partij verliest klaarblijkelijk ook volgende elementen uit het rapport uit het oog (pagina 7):

“Wel rapporteerde Middle East Eye dat jongemannen sociale druk kunnen ondervinden om zich bij al Hashd al-Shaabi aan te sluiten. (...) Het artikel stelt ook dat Iraakse vluchtelingen in Europa de hardhandige rekruteringsmethoden van de kant van al-Hashd al-Shaabi als vluchtmotief inroepen.”

De redenering dat het relaas van verzoeker ongeloofwaardig zou zijn, omdat AAH niet gedwongen zou rekruteren, is dan ook naast de kwestie.

Er kan immers niet ontkend worden dat verzoeker een degelijke druk heeft ervaren, die hij zelf als bedreiging heeft aangevoeld.

Verzoeker kan niet verweten worden een bepaalde situatie als bedreigend ervaren te hebben, zeker niet nu het rapport zelf aangeeft hoe men in IRAK deze situatie benaderd.

Bovendien maakt het niet uit of verzoeker nu al dan niet terecht een bedreiging voelde – het gaat er wel om dat verzoeker zich bedreigd/bevreesd voelde, en dat dit gevoel niet ongegrond is, nu het rapport zelf aangeeft dat men dergelijke situaties in het algemeen als bedreigend aanvoelt.

Uiteindelijk kan verzoeker zijn relaas nog bijkomend ondersteunen met een brief van AAH, dewelke hij heeft voorgelegd aan verwerende partij.

Verwerende partij maakt hier echter een onbegrijpelijke kringredenering: omdat verwerende partij oordeelt dat het relaas van verzoeker ongeloofwaardig zou zijn (quod non), moet de voorgelegde brief ook niet nader onderzocht worden, omdat deze geen ongeloofwaardig relaas zou kunnen ondersteunen.

Begrijpe wie begrijpe kan.

Er valt niet in te zien waarom een stuk, dat het relaas juist geloofwaardiger kan maken, zelfs niet eens bekeken moet worden.

Verwerende partij gaat nog verder en grijpt nog een bijkomende stelling aan om het document niet te moeten bekijken, namelijk omdat de graad van corruptie hoog is.

Verzoeker kan deze al te gekke redenering niet meer volgen.

Zoals blijkt uit de COI FOCUS Irak Corruptie en documentenfraude van 8 maart 2016, pagina 3 (administratief dossier), waarop verwerende partij steunt, gaat de corruptie uit van overheidsinstellingen en hun ambtenaren:

“De werking van de Iraakse overheidsinstellingen wordt aangetast door grootschalige en alomtegenwoordige corruptie op alle niveaus.”

Ook blijkt dat in de privé-sector, waarmee bedrijven en banken bedoeld worden, corruptie aanwezig is (pagina 4).

Er valt hoegenaamd niet in te zien hoe een brief, uitgaande van een (zogenaamde) anti-terreur militie, die geenszins geaffilieerd is met de overheid, één of andere bank, of privébedrijf, aangetast kan zijn door corruptie. Welke ambtenaar, welke bankdirecteur of welke bedrijfsleider zou verzoeker dan wel mogen betaald hebben om een dergelijke brief te verkrijgen?

Maar er is meer.

Verwerende partij zou in het kader van huidig geding nog kunnen aanvoeren dat zij doelden op ‘documentenfraude’ in plaats van corruptie, hetgeen ook behandeld wordt in de COI FOCUS van 8 maart 2016.

Welnu, uit deze COI FOCUS blijkt dat volgende documenten vervalst worden: identiteitskaarten (pagina 5), paspoorten (pagina 6), nationaliteitsbewijzen (pagina 7), diploma's (pagina 7), rantsoenkaarten (pagina 7), woonattesten (pagina 7) en overlijdens- en geboorteaktes (pagina 7) (administratief dossier). Er wordt dan ook met geen woord gerept over brieven uitgaande van milities, die vervalst zouden worden.

Bijgevolg valt niet in te zien op welke gegevens verwerende partij zich baseert om te stellen dat de bewijswaarde van de voorgelegde brief gerelativeerd zou moeten worden.

Er kan immers noch corruptie, noch documentenfraude worden verweten.

Tenslotte gaat verwerende partij in op de problemen die verzoeker kent wegens zijn huwelijk met een soennit, terwijl hij zelf sjiit is. Verwerende partij stelt dat ook dit relaas ongeloofwaardig zou zijn, omdat het onaanemelijk zou zijn dat de families van verzoeker en zijn echtgenote hun gedrag doorheen de jaren van het huwelijk aangepast zouden hebben.

Opnieuw ten onrechte.

Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat de situatie omtrent zijn huwelijk en kinderen al van den beginne moeilijk was.

Uiteindelijk de familie van verzoeker het huwelijk slechts aanvaard om verzoeker gelukkig te maken. Over de mening van de familie omtrent het huwelijk van de echtgenote van verzoekster werden geen vragen gesteld.

Er was geen feest, en beide families kwamen niet in contact met elkaar.

Vervolgens blijkt dat, van zodra er kinderen geboren waren, beide families moeilijk deden tegen de kinderen. Er wilde niemand met hen samen spelen, en wanneer ze bij de soennit-kant van de familie waren, werden ze verweten sjiit te zijn, en bij de sjiit-kant van de familie, werden ze verweten soennit te zijn.

De houding van de families was dan ook al van in den beginne dezelfde.

Dat verzoeker de houding van de families steeds problematischer begon te ervaren, heeft te maken met de huidige atmosfeer in IRAK.

De dreiging van Daesh (soennieten) wordt steeds groter, en soennieten voelen zich opnieuw meer gesterkt in hun overtuiging en macht over de sjiiten.

Sinds de val van Sadam hadden de sjiiten de macht, doch heden kantelt de macht van de sjiiten meer en meer, en nemen de soennieten stilaan terug over.

Hierdoor is de vrees van verzoeker ook groter geworden. Hij voelde aan in de huidige atmosfeer, en de richting waarin hij verwacht dat het verder zal gaan, dat zijn kinderen het moeilijker zouden kunnen krijgen.

Het relaas van verzoeker is dan ook geenszins onaannemelijk.

Uit het voorgaande volgt op overvloedige wijze dat de verklaringen van verzoeker wel degelijk aannemelijk en geloofwaardig zijn.

Verwerende partij is onzorgvuldig tewerk gegaan bij het verzamelen van de feiten, het beoordelen van de feiten, het verwerken van beschikbare informatie, en tenslotte tot het komen van een beslissing.

De beslissing is uiteindelijk gebaseerd op een foutieve interpretatie van de feiten, en een foutieve lezing, interpretatie en gebruik van de beschikbare informatie. Hierdoor schendt verwerende partij tevens de motiveringsplicht.

De motivering van verwerende partij werd weerlegd.

Verzoeker vraagt dan ook dat hem de vluchtelingenstatus wordt toegekend, minstens dat het dossier terug overgemaakt wordt aan het CGVS, zodat de bestreden beslissing hervorm kan worden, ditmaal op basis van een correcte feitengaring.”

2.1.2. Ter staving van voormeld betoog, voegt verzoeker een aantal stukken in verband met zijn werkzaamheden voor de Amerikanen en zijn vluchtweg bij het verzoekschrift (bijlagen 3-4).

(...)

2.2.2. Verzoeker tracht de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen vooreerst toe te schrijven aan het verloop van het gehoor bij het CGVS. Hij wijst erop dat hij werd gevraagd kort en bondig te zijn, dat hij werd onderbroken en dat hij werd belemmerd in zijn verklaringen. Daardoor werd hij opgejaagd en verward en gingen er belangrijke elementen van zijn relaas verloren. Verzoeker kan in dit betoog niet worden gevolgd. Verweerder wijst er in deze immers met recht op dat het voor de ambtenaar van het CGVS essentieel is dat hij/zij alle zaken die verzoeker zegt en die door de tolk worden vertaald op een accurate wijze vast te leggen, zodat het logisch is dat verzoeker af en toe wordt onderbroken teneinde de ambtenaar de tijd te geven om alles te noteren. Verder blijkt uit het gehoorverslag dat verzoeker weliswaar enkele malen werd onderbroken en werd gevraagd om enkel te antwoorden op de gestelde vragen doch dat dit te wijten was aan het gegeven dat hij zelf begon uit te wijden in plaats van op de gestelde vragen te antwoorden (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.5-6, 9-12). Dat aan verzoeker werd gevraagd om kort en 'to the point' te antwoorden, toont hoe dan ook geenszins aan dat er onzorgvuldig zou zijn gehandeld. Het is aan de ambtenaar van het CGVS om het gehoor in goede banen te leiden en om ervoor te zorgen dat hij de nodige informatie vergaart om een beslissing te kunnen nemen over verzoekers asielaanvraag. Daarenboven werd aan verzoeker tijdens het gehoor bij het CGVS weldegelijk de kans geboden om zijn relaas op een chronologische en volledige wijze uiteen te zetten. Er werd hem de open vraag gesteld of hij chronologisch alle redenen kon vertellen waarom hij zijn land verliet en hij kreeg daarbij ruimschoots de kans om zijn verhaal te doen. Vervolgens bevestigde hij uitdrukkelijk dat hij alles had verteld dat in Irak is gebeurd en dat aanleiding gaf tot zijn vertrek (ibid., p.11-12). Aan het einde van het gehoor kreeg verzoeker bovendien de kans om nog iets toe te voegen. Hij gaf daarbij aan dat hij niets meer wenste toe te voegen (ibid., p.18). Dat er belangrijke elementen in zijn relaas verloren zouden zijn gegaan, kan dan ook bezwaarlijk ernstig worden genomen. Dit geldt nog des te meer nu verzoeker zich in deze beperkt tot het uiten van enkele algemene beweringen, zonder in concreto te duiden dat of welke elementen in zijn relaas niet of onvoldoende aan bod zouden zijn gekomen tijdens het gehoor bij het CGVS. Evenmin werkt hij uit hoe dit van invloed zou kunnen zijn geweest op de bestreden motieven en beslissing. Hoewel hij daartoe de kans had, maakte verzoeker ook na het gehoor bij het CGVS overigens geen bijkomende opmerkingen over aan het CGVS. Bovendien voert hij in het onderhavige verzoekschrift andermaal geen bijkomende elementen aan ter vervollediging van zijn asielaanvraag.

Verzoeker beweert verder dat zich tijdens het gehoor veelvuldige vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan. Ook hierin kan hij echter niet worden gevolgd. Aan verzoeker werd bij de aanvang van het gehoor bij het CGVS immers gevraagd of hij de tolk begreep en er werd verduidelijkt dat hij eventuele problemen – betreffende de tolk of andere – diende te melden. Verzoeker gaf daarbij eenduidig aan de tolk goed te begrijpen (ibid., p.1-2). Hij maakte nergens gedurende het verdere verloop van het gehoor enige melding van problemen inzake de vertaling of communicatie. Integendeel gaf hij aan het einde van het gehoor uitdrukkelijk aan dat hij alle vragen goed had begrepen en dat hij de tolk goed had begrepen (ibid., p.18). Waar verzoekers advocaat aan het einde van het gehoor opmerkte dat zich mogelijks communicatieproblemen voordeden, dient te worden opgemerkt dat uit de gezegden van deze advocaat net blijkt dat de tolk, wanneer zich eventuele problemen voordeden, zelf het initiatief nam om de nodige verduidelijkingen aan te brengen. Hieruit blijkt dat de tolk zijn rol op een alerte en diligente wijze waarnam. Dit blijkt tevens uit de inhoud van het gehoorverslag. Zo verhielp de tolk het misverstand tussen het woord *militie* en het woord *partij* (ibid., p.4), meldde deze tolk het zelf wanneer verzoeker zoveel in herhaling viel dat hij zich niet kon concentreren (ibid., p.8) en nam deze tolk zelf het initiatief om het mogelijke misverstand omtrent de begrippen 'slaan' en 'schieten' in het Iraaks Arabisch op te lossen (ibid., p.13). Uit het loutere gegeven dat zich omtrent enkele elementen initieel een onduidelijkheid voordeed, kan dan ook hoegenaamd niet worden afgeleid dat ook verzoekers andere gezegden zouden zijn aangetast door onduidelijkheden of problemen in de vertaling. Verzoeker kan bijgevolg bezwaarlijk volstaan met de verwijzing naar het misverstand tussen het woord *militie* en het woord *partij* om aan te tonen dat er nog andere van zijn gezegden verkeerd zouden zijn vertaald of neergeschreven. Hij laat echter na in concreto aan te tonen dat of welke van zijn verklaringen verkeerd zouden zijn vertaald of neergeschreven. Evenmin toont hij aan dat, waar of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing.

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing met recht gesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij ingevolge (het incident op) zijn voormalige werk voor de Amerikanen actueel nog enige vrees voor vervolging zou dienen te koesteren. De motivering dienaangaande luidt als volgt: "Ten eerste haalde u aan dat u problemen had op uw werk omwille van een discussie met een collega over het terugtrekken van de Amerikaanse soldaten uit Irak. U werd hierbij in de hand geschoten (CGVS I p. 9). Dit voorval vond plaats in 2011. Na dit incident kreeg u wel uw loon uitbetaald, maar werd u telkens naar huis gestuurd om zogenaamd te rusten. Aangezien u eveneens beledigd werd door collega's, vermoedde u dat u niet meer gewild was op uw werk (CGVS I p. 12). U stopte met uw werk voor de cel terrorismebestrijding in 2012 en ging bij uw vader werken in diens elektronicazaak (CGVS I p. 7). U verklaarde echter zelf dat u geen problemen meer hebt gehad omwille van uw werk nadat u hiermee gestopt was (CGVS I p. 12). U geeft met andere woorden geen concrete aanwijzingen dat deze vrees nog actueel zou zijn. Het feit dat u geen problemen meer hebt ondervonden nadat u met uw werk bent gestopt, wijst er allerminst op dat u bij een eventuele terugkeer geïmagineerd zou worden omwille van wat er in 2011 op uw werk gebeurd is."

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontkrachten. Verzoeker kan immers niet volstaan met een verwijzing naar algemene informatie teneinde aan te tonen dat hij op heden en bij een terugkeer naar Irak zou dreigen te worden geïmagineerd ingevolge zijn voormalige werkzaamheden. Uit verzoekers voormelde gezegden blijkt duidelijk dat deze werkzaamheden voor hem niet de reden vormden van zijn vertrek uit zijn land van herkomst. Hij bleef na het stopzetten van deze werkzaamheden nog jarenlang in dezelfde stad en op hetzelfde adres wonen en kende daarbij geen problemen. Dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst plots wel zou worden geïmagineerd omwille van zijn verleden, is dan ook niet aannemelijk. Dit geldt nog des te meer nu uit verzoekers gezegden blijkt dat hij in het verleden geen zichtbare functie had. Hij vervulde voor de Amerikanen immers een louter administratieve functie en moest niet buiten komen (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.7). Verzoeker haalt bovendien niet één concrete indicatie aan waaruit het getendeel zou kunnen worden afgeleid.

Omtrent de bedreigingen die verzoeker verklaarde te hebben ontvangen vanwege AAH, wordt in de bestreden beslissing met reden gemotiveerd:

"U verklaarde eveneens dat de sjjiitische militie Asa'ib Ahl AlHaqq u gevraagd zou hebben om u bij hen aan te sluiten of om hen een som geld te betalen. U vreest door hen vermoord te worden indien u hen niet betaalt of niet met hen zou mee vechten (CGVS I p. 11). U stelt ook (CGVS I p. 17) dat deze gedwongen rekrutering niet enkel bij u gebeurde maar ook bij nog andere jonge mannen. De door u afgelegde verklaringen hieromtrent zijn echter tegenstrijdig met de informatie waarover het CGVS beschikt en die werden toegevoegd aan uw administratief dossier. Verscheidene bronnen bevestigen dat de sjjiitische milities zoals Asa'ib Ahl Alhaqq, Kata'ib Hezbollah, de Badr brigade,... enkel werken met vrijwilligers. Sinds de oproep van ayatollah Sistani is er aan vrijwillige strijdkrachten geen gebrek en er is zelfs zo een grote belangstelling om aan de zijdes van de milities te vechten dat er selectieprocedures werden opgestart en wachtlijsten werden ingevoerd. De milities langs hun kant zijn ook enkel geïnteresseerd om te werken met mensen die erg gemotiveerd zijn, aangezien er veel tijd en middelen in de opleiding van nieuwe rekruten kruipt. Het feit dat u aanhaalt dat Asa'ib Ahl Alhaqq u - en nog andere mannen - zou willen dwingen om met hen mee te vechten, terwijl uit informatie blijkt dat dit geen praktijken zijn waarmee de sjjiitische milities zich bezighouden, doet afbreuk aan de algemene geloofwaardigheid van uw relaas."

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te weerleggen. Zijn kritiek op de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') kan in deze immers niet worden aanvaard. Waar hij wijst op de passage in de inleiding waarin gesteld wordt dat de COI Focus "Irak, Rekrutering door Popular Mobilization Units/al-Hashd al-Shaabi" van 6 februari 2016 niet tot doel heeft een volledige beschrijving te geven van de gebruikte rekruteringsmethodes, gaat hij er namelijk aan voorbij dat in deze inleiding vervolgens gesteld wordt dat dit rapport vooral tot doel heeft uit te zoeken in welke mate de milities die deel uitmaken van de Popolar Mobilization Units (PMU) Iraakse burgers verplichten om zich bij hen aan te sluiten om deel te nemen aan de strijd tegen IS. Dat het rapport enkel zou gaan over de milities in het algemeen en niet over AAH, kan voorts bezwaarlijk worden ernstig genomen. AAH betreft namelijk één van de meest prominente milities in de PMU en uit de informatie blijkt duidelijk dat deze weldegelijk geldt voor AAH (COI Focus van 6 februari 2016, p.4-p). AAH bestaat blijkens voormelde informatie uitsluitend uit vrijwilligers, heeft meer dan genoeg vrijwilligers om toe te treden, heeft er geen nood aan om over te gaan tot gedwongen inlijvingen en bezondigt zich bijgevolg niet aan gedwongen rekrutering. Integendeel bestaat er een selectieprocedure, worden er veel kandidaten geweigerd en bestaan er wachtlijsten. Dat AAH verzoeker louter omwille van (en zelfs ondanks) zijn profiel wel gedwongen zou willen inlijven, is dan ook geheel niet plausibel.

In de bestreden beslissing wordt daarenboven terecht gesteld:

“U verklaarde verder dat u en uw vrouw door zowel uw familie als uw schoonfamilie met de dood werden bedreigd. De verklaringen die u hieromtrent aflegde zijn echter niet overtuigend. Zo lijkt het gedrag van jullie families na jullie vertrek uit Irak niet in overeenstemming met hun eerdere houding tegenover u en uw vrouw vlak voor en na jullie huwelijk. U verklaarde immers dat hoewel uw ouders en uw schoonouders eigenlijk niet akkoord waren met jullie huwelijk, zij jullie evenmin verdrietig wilden zien. Over de verloving en de trouw zelf verklaarde u dat u uw ouders vertelde dat u van deze vrouw hield en dat u graag wilde dat zij om haar hand gingen vragen. Uw ouders vroegen in de buurt meer informatie over deze familie en kwamen te weten dat de zus van uw toekomstige echtgenote lerares én directeur van een school was en daarenboven een goede reputatie had. Uw ouders accepteerden daarom uw vraag om u gelukkig te maken (CGVS I p. 13-14). Daarenboven woonde uw vrouw, na jullie huwelijk tot kort voor uw vertrek, bij u en uw ouders in (CGVS II p. 4). De eerste jaren na uw huwelijk, had u zelf eveneens contact met uw schoonouders. U vertelde dat u na 2009 geen contact meer had met uw schoonfamilie aangezien u daar niet welkom was omwille van het feit dat u sjiïet bent. U voegde echter zelf toe dat een andere reden waarom u uw schoonouders niet meer bezocht was omdat deze in een gevaarlijke buurt woonden en u schrik had dat er ontdekt zou worden dat u samen met de Amerikanen werkte (CGVS I p. 14). Daarenboven verklaarde u dat u voor uw vertrek nooit bedreigingen heeft ontvangen van uw schoonfamilie. Deze feiten, nl. dat het voor jullie mogelijk was om in de Irakese context van 2007 - i.e. de periode waarin het sektarisch geweld in Baghdad erg oplaaide - met elkaar te trouwen, dat jullie ouders hoewel ze niet akkoord waren met jullie huwelijk toch toestemden, dat u de eerste jaren na uw huwelijk wel contact had met uw schoonfamilie en uw vrouw tot en met 2015 bij u inwoonde, en dat u beweerde voor uw vertrek geen bedreigingen van uw schoonfamilie te hebben ontvangen, maken het weinig waarschijnlijk dat de houding van zowel uw familie als uw schoonfamilie na jullie vertrek zo erg zou verschillen met hun initiële houding, die ze hadden in het begin van uw relatie. Wanneer u gevraagd werd hoe het kwam dat uw ouders en schoonouders hun mening over jullie relatie bijstelden antwoordde u dat dit kwam door het sektarisch geweld en gaf u voorbeelden van de algemene situatie (CGVS I p. 15). Deze verandering in het gedrag van jullie beide families lijkt echter weinig aannemelijk en logisch. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat u als rechtstreekse aanleiding voor uw vertrek de bedreiging aanhaalde die u hebt ontvangen van AAH. De moeilijkheden die jullie hadden met jullie familie zouden een bijkomende factor zijn geweest om te beslissen om weg te gaan (CGVS I p. 11). Het feit dat u de bedreiging die u ontvangen heeft als hoofdrede voor uw vertrek uit Irak aanhaalt, terwijl reeds bewezen is dat verplichte rekrutering door sjiïtische milities in Irak zich niet voordoet, doet grote vragen stellen bij de ernst van de familiale problemen die u in Irak kende.”

Verzoeker voert ter weerlegging van de voormelde motieven geen dienstige argumenten aan. Hij beperkt zich immers tot een loutere herhaling van zijn eerdere verklaringen omtrent zijn familiale problemen. Hiermee vermag hij geenszins afbreuk te doen aan de voormelde, dienaangaande gedane vaststellingen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van de concrete, door verzoeker aangevoerde vrees voor vervolging.

De neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij afbreuk kunnen doen aan het voorgaande.

De stukken bij het verzoekschrift kunnen hoogstens aantonen dat verzoeker voorheen werkzaam is geweest voor de Amerikanen en naar Europa reisde (rechtsplegingsdossier, stuk 1, biljagen 3-4). Dit wordt in het voorgaande niet in twijfel getrokken.

De dreigbrief van AAH (administratief dossier, map ‘documenten’) betreft een document dat om het even wie, om het even waar en om het even wanneer kan zijn opgesteld en waarvan de herkomst niet kan worden nagegaan. Bijgevolg kan aan dit stuk geen officiële bewijswaarde worden gehecht. Aan zulk stuk kan slechts enige bewijswaarde worden gehecht wanneer het wordt neergelegd in het kader en ter ondersteuning van een geloofwaardig relaas. Het kan echter hoegenaamd niet volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid van een asielrelaas te herstellen.

De overige documenten in het administratief dossier (map ‘documenten’) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Uit het dossier blijkt nog dat verzoeker, zelf een sjiïet, gehuwd is met een soennitische. Waar uit de informatie in het dossier (rechtsplegingsdossier, stukken 1, 4 en 8; administratief dossier, map ‘landeninformatie’) blijkt dat de sjiïtische milities zich in Irak bezondigen aan bepaalde misbruiken en dat soennieten een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van zulke misbruiken, kan echter worden opgemerkt dat uit deze informatie niet kan worden afgeleid dat de situatie in verzoekers land en regio van herkomst dermate ernstig zou zijn dat deze voor soennieten of voor personen in een gemengd sjiïtisch-soennitisch huwelijk op zich het risico met zich zou brengen dat zij aldaar ingevolge hun loutere

religieuze aanhorigheid en aanwezigheid zouden worden gevisieerd of vervolgd. Mede gelet op de hoger gedane vaststellingen, zijn er in hoofde van verzoeker en diens echtgenote voorts geen concrete aanwijzingen dat zij louter omwille van hun religie en hun huwelijk zouden worden gevisieerd in Bagdad. Bijgevolg toont verzoeker geenszins in concreto aan dat hij of zijn echtgenote bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd ingevolge zijn religie en zijn huwelijk.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.1. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de schending van "artikel 48/4 juncto 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur".

Hij voert aan:

"Verwerende partij hanteert een verwarrende en onbegrijpelijke redenering omtrent de veiligheidssituatie in IRAK.

Vooreerst valt op dat verwerende partij expliciet verwijst naar een rapport van oktober 2014 "UNHCR Position on Return to Iraq". Verzoeker merkt op dat dit rapport bezwaarlijk nog actueel te noemen valt, en dient dus vast te stellen dat verwerende partij zich op verouderde informatie baseert.

Erger is echter dat verwerende partij expliciet een rapport aanhaalt, en zich daarop baseert, terwijl dit rapport niet eens aan het administratief dossier werd toegevoegd. Er valt dus niet met zekerheid te achterhalen op welk rapport verwerende partij zich dan wel gebaseerd heeft, noch kan met zekerheid kennis genomen worden van het exacte rapport dat verwerende partij aanhaalt.

Verwerende partij verwijst vervolgens naar een COI FOCUS van CEDOCA IRAK De veiligheidssituatie in Bagdad van 6 oktober 2015 (wel toegevoegd aan het administratief dossier).

Bij kennisname van dit rapport blijkt dat de weerslag van een onderzoek van de periode maart tot september 2015 betreft (pagina 3).

Opnieuw dient verzoeker vast te stellen dat dit bezwaarlijk recente, actuele informatie betreft.

Verder stelt verzoeker vast dat het rapport zelf aangeeft 'geen exhaustief overzicht van de veiligheidsincidenten' bevat (pagina 3), dat de methodologie van de VN-Missie voor Irak 'ertoe zou kunnen leiden dat het daadwerkelijk geweld hoger ligt dan gerapporteerd' (pagina 12), en dat de meest accurate informatie over het aantal slachtoffers zou moeten komen van Iraq Body Count, 'maar deze organisatie haar cijfermateriaal pas uit als alle incidenten zorgvuldig zijn geanalyseerd, en deze wachttijd ongeveer een jaar bedraagt' (pagina 13).

Bijgevolg kan niet anders dan besloten worden dat verwerende partij zich niet alleen op verouderde informatie baseert, doch ook op onvolledige rapporteringen.

Verwerende partij vervolgt door te stellen te erkennen dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch dat er rekening moet worden gehouden met objectieve elementen, zoals de doelwitten van het willekeurig geweld, de impact ervan op de burgers, de aard van het geweld,...

Welnu, uit de COI FOCUS van 6 oktober 2015, waarop verwerende partij zich baseert, blijkt dat burgers het doelwit zijn van Daesh (pagina 14). Het geweld uitgaande van Daesh betreft voornamelijk aanvallen met explosieven, waarbij zo veel mogelijk slachtoffers gemaakt worden (pagina 11 en 14). De aanvallen gebeuren dan ook op plaatsen die typisch bezocht worden door veel burgers, en waar er grote drukte heerst, zoals marktpleinen, restaurants,..., zodat zo veel mogelijk slachtoffers kunnen gemaakt worden met één aanval (pagina 14).

Verwerende partij kan bezwaarlijk ontkennen dat verzoeker een burger is in Bagdad, en zo ook zijn vrouw en kinderen. Zij betreffen hoe dan ook een doelwit van Daesh, die overigens op heden nog altijd zeer dicht bij Bagdad zitten, en een behoorlijke impact hebben (zie verder).

Meer specifiek gericht op de situatie van verzoeker, blijkt dat de aanvallen van Daesh (soennieten) hoofdzakelijk gericht zijn op sjiitische wijken (pagina 14). Welnu, verwerende partij erkent dat verzoeker en zijn gezin woonden in een sjiitische wijk, zelfs op een punt waar belangrijke regeringsgebouwen en bureaus van de milities gelokaliseerd zijn.

Verzoeker blijkt dan ook in het epicentrum te wonen van het geliefde doelwit van Daesh.

Daarnaast kan niet uit het oog verloren welk profiel verzoeker heeft: hij betreft een sjiit, die gewerkt heeft met het Amerikaanse leger, en daarbij talrijke soennieten (en sjiiten) verraden heeft. Hij is tevens gehuwd met een soenniet.

Door dit profiel is verzoeker zowel doelwit van Daesh en soennitische milities, doch eveneens van sjiitische milities.

Bovendien gaat het geweld niet alleen uit van Daesh, doch ook van het leger en de milities. Dit geweld heeft eveneens voornamelijk burgerslachtoffers tot gevolg (pagina 15).

De COI FOCUS besluit tenslotte met de erkenning van een slecht management door de overheidsinstanties in Bagdad, corruptie, de toestroom van vluchtelingen uit andere delen van het land, slechte en verouderde infrastructuur, en een slecht functioneren gezondheidszorg (pagina 18).

Er kan niet anders dan besloten worden op basis van dit COI FOCUS dat er niet alleen sprake is van buitensporig willekeurig geweld, doch ook van een humanitaire crisis.

Onbegrijpelijk dan ook hoe verwerende partij toch tot het besluit komt dat het veilig genoeg zou zijn voor verzoeker om met zijn gezin naar daar terug te keren.

Temeer wanneer actuele berichtgeving over IRAK en BAGDAD geraadpleegd wordt (althans deze die op Vlaamse nieuwssites weergegeven wordt), blijkt dat de situatie in IRAK/BAGDAD allerminst 'als veilig genoeg' te beschouwen is (stuk 5):

- 26 maart 2016: aanslag door IS (Daesh) tijdens voetbalwedstrijd tussen kinderen in Bagdad – 41 doden, 100 gewonden (burgerslachtoffers);
- 28 februari 2016: reeks aanslag in de buurt van een markt in een sjiitische wijk in Bagdad – 31 doden, 55 gewonden (burgerslachtoffers);
- 2 februari 2016: zelfmoordaanslag (door vermoedelijk IS) in Ramadi (naast Bagdad) – 18 doden (soldaten);
- Bericht van 19 januari 2016 "Aantal burgerdoden in Irak is onthutsend" – 18.802 doden, 36.245 gewonden tussen 1 januari 2014 en 31 oktober 2015 (burgerslachtoffers);
- 3 januari 2016: aanval op militaire basis door IS (Daesh) – 15 doden, 22 gewonden (veiligheidsdiensten);

Uit deze berichtgeving blijkt dat het aantal burgerslachtoffers (doden en gewonden) maandelijks oploopt in de honderdtallen (stuk 4).

Bovendien blijkt uit het artikel van 3 januari 2016 dat het sektarisch geweld in IRAK enkel maar toeneemt. Verzoeker heeft dan ook de terechte conclusie getrokken dat het, gelet op zijn gezinssamenstelling, een goed idee was om IRAK te verlaten.

Gelet op al deze gegevens, is het onmogelijk te oordelen dat IRAK veilig genoeg zou zijn voor verzoeker en zijn gezin.

Bovendien dient rekening gehouden te worden met de toenemende ernst van de situatie, het groter en sterker worden van Daesh, het steeds dichterbij Bagdad komen van Daesh, en de humanitaire crisis in Bagdad.

Verzoeker dient dan ook minstens de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen."

2.3.2. Ter staving van voormeld betoog, voegt verzoeker enkele (gedeeltelijk onvertaalde) nieuwsberichten bij het verzoekschrift (bijlage 5).

2.4.1. Verweerder voegt bij de nota een update van de landeninformatie in het administratief dossier. Het betreft de COI Focus "Irak, De veiligheidssituatie in Bagdad" van 31 maart 2016 (rechtsplegingsdossier, stuk 4).

2.4.2. Verweerder legt op 20 juni 2016 door middel van een aanvullende nota een update neer van de landeninformatie in het dossier. Het betreft de COI Focus "Irak, De veiligheidssituatie in Bagdad" van 20 juni 2016 (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

2.5.1. Inzake de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hieromtrent reeds sub 2.2.1. wordt gesteld.

2.5.2. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, zijn voormalige werkzaamheden voor de Amerikanen en zijn profiel als sjiit die gehuwd is met een soenniet, kan dienstig worden verwezen naar de reeds hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker verweerder in het kader van het voorgaande verwijt dat het in de bestreden beslissing vernoemde rapport van UNHCR niet duidelijk wordt vermeld en niet in het administratief dossier is opgenomen, dient te worden vastgesteld dat zijn bewering feitelijke grondslag mist. Dit rapport wordt weldegelijk duidelijk vernoemd en er zijn verschillende vindplaatsen van dit rapport opgenomen in de landeninformatie in het administratief dossier (COI Focus "Irak, De veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015, p.44; COI Focus "Irak, Rekrutering door Popular Mobilization Units/al-Hashd al-Shaabi" van 5 februari 2016, p.14).

In zoverre verzoeker verder aanvoert dat zowel het voormelde rapport als de voormelde COI Focus van 6 oktober 2015 verouderd zijn, kan worden opgemerkt dat dit betoog niet (langer) dienstig is. Verzoeker zelf en verweerder hadden in de loop van onderhavige beroepsprocedure immers de mogelijkheid om recente(re) informatie neer te leggen en de landeninformatie te updaten zo zij dit wenselijk achtten. Beide partijen hebben van deze mogelijkheid bovendien gebruik gemaakt (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 5; stuk 4; stuk 8). In zoverre verzoeker daarbij, naast verscheidene Nederlandstalige nieuwsberichten, enkele niet van een voor eensluidende vertaling vergezeld berichten neerlegt, dient wel te worden opgemerkt dat deze overeenkomstig het gestelde in artikel 8 PR RvV niet in overweging worden genomen.

Bij de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad kan worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. In casu is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, § 30; EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verzoeker aangevoerde (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 5), de door verweerder neergelegde (rechtsplegingsdossier, stukken 4 en 8) als de in het administratief dossier opgenomen (map 'landeninformatie') informatie blijkt dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten zeer uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen en vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats. Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan.

Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer geïsoleerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad. Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en –provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen.

Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.”

De voormelde motieven gelden ook voor verzoekster.

2.1.3. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.1.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde evenmin aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS